

Ryan Perry wist niet dat er iets vanbinnen bij hem was kapotgegaan.

Met z'n vierendertig jaar zag hij er fitter uit dan op zijn vierentwintigste. Thuis had hij tal van fitnessapparaten staan, en drie keer per week kwam er een personal trainer bij hem langs.

Op die woensdagochtend in september, toen hij de gordijnen van zijn slaapkamer opendeed en de strakblauwe lucht in het blauw van de zee weerspiegeld zag, trokken de golven en het strand hem zo, dat hij besloot zijn ontbijt over te slaan.

Hij deed zijn computer aan, ging naar een surfsite en belde Samantha op.

Waarschijnlijk zag ze op het display van haar telefoon wie er belde, want toen ze opnam, zei ze: 'Goedemorgen, Lonkie.'

Soms noemde ze hem Lonkie, want toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, dertien maanden geleden, op een middag, had hij last gehad van een tamelijk ernstige vorm van myokymie en had hij ongecontroleerd met een ooglid zitten knipperen.

Het kwam wel eens voor dat Ryan zo opging in het programmeren van software dat hij zesendertig uur achter elkaar door werkte, tot zijn rechterooglid ineens aan één stuk door begon te trillen en hij gedwongen werd rust te nemen. Hij knipoogde dan zo heftig dat het net was of hij als een razende een noodsignaal in morse zat door te seinen.

Net toen hij die aanval van myokymie had, kwam Sa-

mantha op zijn kantoor langs om hem voor *Vanity Fair* te interviewen. Even kreeg ze de indruk dat hij met haar zat te flirten, en wel op een tamelijk klungelige manier.

Aan het eind van het gesprek had Ryan haar mee uit willen vragen, maar omdat hij vermoedde dat ze werk en privé strikt gescheiden hield en nooit op zijn voorstel zou ingaan zolang ze nog over hem aan het schrijven was, belde hij haar pas later op, toen hij wist dat het artikel af was.

‘Stel nu dat *Vanity Fair* uitkomt en het blijkt dat ik je de grond in heb geschreven,’ had ze gezegd.

‘Dat lijkt me sterk.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Ik verdien het niet om de grond in te worden geschreven, en jij lijkt me er het type niet naar om zoiets dan toch te doen.’

‘Je kent me niet goed genoeg om dat te kunnen zeggen.’

‘Tijdens het interview,’ zei hij, ‘merkte ik dat je slim bent, dat je een scherpe kijk op de dingen hebt, dat je niet in een politiek kader gevangenzit, en dat je niet snel jaloers zult worden. Als ik me bij jou niet veilig kan voelen, kan ik dat nergens, behalve misschien als ik mezelf in een kamer opsluit.’

Het was niet zijn bedoeling geweest haar te vleien. Hij had alleen maar gezegd hoe hij haar zag.

Samantha voelde meestal goed aan of mensen oprecht waren of niet, en wist dat hij haar niet zomaar wat op de mouw wilde spelden.

Wat een intelligente vrouw in een man zoekt, is oprechtheid, vriendelijkheid, durf en een gevoel voor humor. Ze was op zijn uitnodiging ingegaan, en vanaf dat moment was hij gelukkiger dan ooit.

Nu, op deze woensdagochtend, zei hij: ‘Fantastische golven, anderhalve meter hoog, die strak en majestueus aan komen rollen, met een zonnetje dat je tot in je binnenste zal verwarmen.’

‘Ik zit met een deadline.’

‘Je bent veel te jong om je met de dood bezig te hoeven houden.’

‘Ben je weer manisch? Heb je last van slapeloosheid?’

‘Heb als een roos geslapen, als een os, als een marmot.’

‘Als je slecht geslapen hebt, kan het gevaarlijk zijn om te gaan surfen.’

‘Ik mag in sommige dingen dan wat extreem zijn, maar gevaarlijk kun je me niet noemen.’

‘Compleet gestoord, zoals toen met die haai.’

‘Och, dat. Dat stelde niks voor.’

‘Ach, het was maar een witte haai.’

‘Nou ja, dat stomme beest had een hap uit mijn surfplank genomen.’

‘En toen? Wilde je hem daarop aanspreken?’

‘Ik moest toch wat?’ zei Ryan. ‘Ik was kopje-onder gegaan, kon geen hand voor ogen zien, stikte zowat, en dan ineens denk ik met mijn hand de scheg te pakken te hebben.’

De scheg is een vin die aan de onderkant van de surfplank vastzit, waardoor de achterkant stabiel in het water ligt en de surfer kan sturen.

Maar wat Ryan te pakken kreeg, was de rugvin van een haai.

Samantha zei: ‘Welke zelfmoordpilot kiest nou een haai om mee in zee te gaan?’

‘Ik had niks te kiezen. Ik werd gekozen.’

‘Dat beest zwom naar de oppervlakte en probeerde je van zich af te schudden, maar jij hield je steeds vast, ook toen hij weer onder water dook.’

‘Omdat ik niet los durfde te laten. Maar goed, het duurde maar twintig seconden.’

‘De meeste mensen worden sloom als ze te weinig slaap krijgen. Maar jij wordt dan hyper.’

‘Ik heb vannacht zowat een winterslaap gehouden. Ik voel me zo fris als een beer in de lente.’

Ze zei: 'In het circus heb ik eens een beer op een drie-wieler gezien.'

'Wat heeft dat er nou mee te maken?'

'Dat was grappiger om te zien dan een idioot op de rug van een haai.'

'Ik ben Poeh-beer. Ik voel me zo fit als een hoentje en ben erg knuffelbaar. Als er op dit moment een haai bij me zou aankloppen om te vragen of ik zin had op zijn rug mee te gaan, dan zou ik beleefd weigeren.'

'Ik heb nachtmerries gehad, waarin ik jou met die haai zag worstelen.'

'Niet worstelen. Het was meer een soort van ballet wat we deden. Onze plek?'

'Dan krijg ik dit boek nooit af.'

'Je moet je computer 's nachts gewoon aan laten staan. Dan maken de kabouterijtjes het boek wel voor je af. Onze plek?'

Ze gaf zich gewonnen en zuchtte gelukzalig. 'Over een halfuur.'

'Doe die rooie maar aan,' zei hij, en hing op.

Het water zou al warm zijn, en met dit mooie weer had hij geen wetsuit nodig.

Hij trok een ruimzittende broek met een palmmotief aan.

In zijn kleerkast lag ook een broek met een haaienprint. Als hij die aantrok, zou ze geen spaan van hem heel laten. Bij wijze van spreken dan.

Voor na afloop nam hij een setje reservekleden en een paar schoenen mee.

Van de vijf auto's die in zijn garage stonden, leek de *customized* Ford Woodie Wagon uit 1951 – antraciet met portieren van gespikkeld esdoornhout – de beste keuze voor de gelegenheid. Zijn surfplank lag al achterin en stak uit de opengedraaide ramen, met de scheg omhoog.

Voordat hij aan het eind van de met keitjes geplaveide oprijlaan links afsloeg, remde hij even en keek hij achterom

naar het huis: het sierlijk glooiende dak met rode dakpannen, de kalkstenen muren, de bronskleurige kozijnen met ramen van gegraveerd glas, die de zon als juwelen weerspiegelden.

Op de tweede verdieping zette een dienstmeisje in een smetteloos wit uniform de dubbele balkondeuren open om zijn slaapkamer te luchten.

Een van de hoveniers was de jasmijnstruiken aan het snoeien die langs de muren omhooggroeiden, tot aan de sierlijsten rond de ingang, die uit de kalkstenen muren waren gehouwen.

In minder dan tien jaar had Ryan zich opgewerkt van een krap appartementje in Anaheim naar de heuvels van Newport Coast, met uitzicht op zee.

Samantha kon zomaar een dag vrij nemen, omdat ze schrijver was, en ook als ze met een taaie klus bezig was, kon ze haar eigen uren bepalen. Ryan kon vrij nemen omdat hij rijk was.

Ryan was met niets begonnen, maar doordat hij goed bij zijn verstand was en keihard had gewerkt, had hij de absolute top bereikt. Soms begon het hem te duizelen als hij goed tot zich door liet dringen welke vlucht zijn carrière had genomen.

Terwijl hij het bewaakte, ommuurde terrein verliet en door de heuvels naar Newport Harbor reed, waar duizenden plezierjachten in het flonkerende water lagen te dobberen, pleegde hij een paar zakelijke telefoontjes.

Een jaar geleden had hij zich teruggetrokken als algemeen directeur van BezDo, het bedrijf dat hij eigenhandig had opgebouwd en dat zich had ontwikkeld tot de belangrijkste sociale-netwerksite op internet. Als grootste aandeelhouder bleef hij lid van de raad van bestuur, maar bedankte voor de functie van voorzitter.

Tegenwoordig hield hij zich voornamelijk bezig met *creative development*: hij bedacht en ontwikkelde diensten die

door het bedrijf konden worden aangeboden. Ondertussen probeerde hij Samantha ertoe over te halen met hem te trouwen. Hij wist dat ze van hem hield, maar ze liet zich niet tot een huwelijk verleiden. Hij vermoedde dat ze zich door haar trots liet weerhouden.

Hij was steenrijk, en ze wilde niet in zijn schaduw staan. Hoewel ze het er nooit over had gehad, wist hij dat ze liever wachtte tot ze als romanschrijver op haar eigen benen kon staan, zodat ze in elk geval op het creatieve vlak als zijn gelijke in het huwelijksbootje kon stappen.

Ryan had geduld. En hij gaf niet snel op.

Hij had zijn telefoontjes afgerond, toen hij de Pacific Coast Highway verliet en over de brug naar Balboa Peninsula ging, het schiereiland dat de haven van de zee afschermd. Hij reed door tot aan de punt en luisterde ondertussen naar ouderwetse *doowop*, een muziekstijl die jonger was dan de Woodie Wagon, maar die een kwarteeuw ouder was dan hij.

Hij parkeerde de auto in een straatje met mooie huizen, vlak bij het strand, in de schaduw van wat bomen, en nam zijn plank mee.

Met ritmisch, donderend geraas bestormde de zee de kust.

Ze stond al te wachten, op 'hun plek', waar ze voor het eerst samen hadden gesurft, halverwege de havenmond en de pier.

Ze woonde in een appartement boven een garage, op drie minuten loopafstand, en ze had haar plank bij zich, een badlaken en een kleine koeltas.

Hoewel hij haar had gevraagd de rode bikini aan te doen, droeg ze een gele. Daar had hij eigenlijk op gehoopt, maar als hij erom gevraagd had, zou ze juist haar rode of blauwe of groene hebben aangetrokken.

Ze was net een fata morgana, met blond haar en een gebronsd lijf, trillend in het licht, een verleidelijke oase op het brede, zonovergoten strand.

'Wat zijn dat voor sandalen?' vroeg ze.

‘Chic, hè?’

‘Het lijkt wel of ze gemaakt zijn van oude autobanden.’

‘Dat is ook zo. Maar wel van hele goeie.’

‘Hoort daar geen petje bij dat gemaakt is van een wiel-dop?’

‘Vind je ze niet leuk?’

‘Als je een lekke band krijgt, komt de wegwacht dan met een nieuwe schoen aanzetten?’

Hij schopte zijn sandalen uit en zei: ‘Nou, ik vind ze in elk geval wél leuk.’

‘Moet je vaak naar een autobedrijf om ze te laten uitlijnen?’

Het zand onder zijn voeten voelde zacht en heet aan, maar was hard en koel op het gedeelte waar het door de ruisende golven als met een plamuurmes werd gladgestreken.

Toen ze de zee in liepen, zei hij: ‘Ik zal die sandalen weggoeien, als jij de volgende keer je rode bikini aandoet.’

‘Maar je wilde juist dat ik deze gele aantrok.’

Het verbaasde hem dat ze hem doorhad, maar hij liet niets merken. ‘Waarom zou ik dan om die rooie gevraagd hebben?’

‘Omdat je alleen maar dénkt dat je me doorhebt.’

‘En voor jou ben ik een open boek?’

‘Lonkie, vergeleken met jou is het eenvoudigste verhaaltje van Dr. Seuss net zo complex als Dostojevski.’

Ze legden hun surfplank op het water, gingen erop liggen en crawlde in de richting van de branding.

Met stemverheffing, om boven het geraas van de golven uit te komen, riep hij: ‘Was die opmerking over Seuss beledigend bedoeld?’

Haar klaterende schaterlach wekte bij Ryan associaties met mysterieuze sprookjes over zeemeerminnen die diep in de zee leefden.

Ze zei: ‘Niet beledigend, liefje. Het was bedoeld als een zoen van zestien woorden.’

Ryan deed geen moeite om zich het aantal woorden tussen *Lonkie* en *Dostojevski* te herinneren. Samantha ontging niets, ze had een fabelachtig geheugen en kon hele gesprekken terughalen die maanden geleden hadden plaatsgevonden.

Meestal vond hij haar zeer aantrekkelijk, maar soms kon ze dingen zeggen waar hij van schrok. Op zich vond hij dat niet slecht. Zo zou het nooit voorspelbaar of saai tussen hen worden.

De golven kwamen met regelmatige tussenpozen aanrollen, als goederenwagons, vier of vijf tegelijk. Tussendoor bleef de branding steeds betrekkelijk rustig.

Toen er net een serie golven geweest was, crawlden Ryan en Samantha naar de *line-up* en wachtten daar, schrijlings op hun board gezeten, tot zich weer een golf zou aandienen.

Vanuit deze positie bekeken vormde het water niet zo'n gladde, blauwe spiegel zoals het vanuit zijn huis in de heuvels had geleken, maar was het donker als jade en vormde het een uitdaging. De naderende golf leek op de krommende rug van een of ander geschubd zeemonster, groter dan duizend haaien bij elkaar, dat aan de diepte ontsproten was en nu naar de oppervlakte was gekomen om zich aan de zonnovergoten wereld te goed te doen.

Sam grijnsde naar Ryan. Haar ogen vingden de zon, weerkaatsten het blauw van de lucht en het groen van de zee, en glansden van intens genot om in evenwicht te zijn met miljoenen tonnen water die naar de kust gedrukt werden door stormen die vijfduizend kilometer verderop woedden, en door de maan, die zich nu aan de donkere kant van de aarde bevond.

Sam pakte de tweede golf: eerst op twee knieën, dan een knie optrekken, daarna snel en soepel overeind en weg. Ze surfte naar de top van de golf en maakte toen een *floater* langs de omkrullende rand.

Terwijl ze achter de golf uit het zicht verdween, dacht

Ryan dat de breker – de grootste tot nu toe – zo hoog en krachtig was dat het water haar als een tunnel zou omsluiten. Sam zou er soepel doorheen glijden, als olie door een pijplijn.

Ryan tuurde over het water, om te zien of hij de volgende golf kon pakken, en wachtte geconcentreerd tot hij zich kon oprichten om met zijn board over het water te scheren.

Toen gebeurde er iets met zijn hart, dat al sneller was gaan kloppen in afwachting van het moment waarop hij in actie kon komen. Zijn hart begon in een alarmerend hoog tempo te bonzen, alsof hij niet met een opwindende sport bezig was maar in een enorm beangstigende situatie was terechtgekomen.

Zijn enkels, polsen, keel en slapen bonkten op het ritme van zijn hart. Het bloed dat door zijn lijf stroomde, leek in eenzelfde versnelling te komen als de opkomende golven voor en onder hem.

Het geruis van het water drong zich op sinistere wijze aan hem op.

Ryan zag ervan af de volgende golf te pakken, klemde zich aan zijn board vast en merkte dat het daglicht aan de rand van zijn blikveld vervaagde. Aan de horizon bleef de lucht helder, al was het blauw in grijs veranderd.

Donkere wolken kolkten door de grijsgroene zee, alsof de Stille Oceaan binnen afzienbare tijd pikzwart zou worden.

Zijn ademhaling was oppervlakkig en gejaagd. De lucht zelf leek te veranderen, alsof er de helft minder zuurstof in zat, wat misschien verklaarde waarom de lucht er zo grauw uitzag.

De zee had hem nooit angst ingeboezemd. Maar nu wel.

Het water kwam omhoog, ogenschijnlijk doelbewust en dreigend. Ryan hield zich krampachtig aan zijn surfplank vast en gleeed over de omhoogkomende kop van de breker in de brede geul tussen twee golven.

Hij was bang dat de geul zich zou verdiepen, dat er uit-

eindelijk een draaikolk zou ontstaan en dat hij weerloos de diepte in zou worden getrokken.

De surfplank begon te wiebelen en te schommelen, en Ryan rolde er bijna af. Hij had totaal geen kracht meer. Zijn greep op zijn board was verslapt, en hij trilde als een oude man.

Hij schrok toen hij iets in het water voelde.

Toen hij beseftte dat die stekelachtige vormen geen haaienvinnen waren, en ook geen tentakels die hem probeerden mee te sleuren, maar slechts in elkaar gedraaide slierten zeewier, was hij toch niet opgelucht. Als er nu een haai aankwam, zou Ryan geheel aan het dier zijn overgeleverd, omdat hij zich niet in staat achtte weg te zwemmen of weerstand te bieden.

2

De aanval verdween net zo plotseling als hij opkwam. Ryans bonkende hart bedaarde. Het grijs in de lucht maakte plaats voor blauw. De voortwoekerende duisternis in het water trok weg. Hij kreeg zijn kracht weer terug.

Hij beseftte pas hoe lang het had geduurd toen hij zag dat Samantha inmiddels naar het strand was gesurft en over de aanstormende golven naar hem toe crawlde.

Toen ze vlakbij was, was de bezorgdheid die op haar gezicht af te lezen was, ook in haar stem te horen: 'Ryan?'

'Ik was even lekker aan het genieten,' loog hij, liggend op zijn board. 'Ik pak zo meteen wel een golf.'

'Sinds wanneer ben jij een dobbereend?' vroeg ze. Ze gebruikte de term voor schijtebroeken die de godganse dag bij de line-up rondhingen, net achter het breakpoint, en dat dan surfen noemden.

20